

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Adams_Douglas-Mladý_Zafod_hraje_na_jistotu.pdb

PDB Name: Douglas Adams-Mladý Zafod hraje
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Douglas Adams
Mladý Zafod hraje na jistotu

Rozměrný létající koráb neslyšně klouzal nízko nad hladinou neskutečně nádherného moře. Od samého rána létal sem a tam ve velkých, rozšiřujících se kruzích, až nakonec upoutal pozornost místních domorodců, mírumilovných ostrovanů zbožňujících pokrmů z mořských živočichů, kteří se shlukli na pláži a mhouřili oči do oslepujícího slunečního jasu ve snaze rozpoznat, cože to tam vlastně létá.

Jakýkoli kultivovaný, alespoň trochu inteligentní člověk, který se potlouká světem a už leccos viděl a zažil, by pravděpodobně poznamenal, že se zmíněné plavidlo podobá kartotéční skříně – velké, poměrně nedávno vyloupené kartotéční skříně položené na zádech se zásuvkami vytaženými do vzduchu. A letící. Ostrovany, jejichž životní zkušenosti byly jiného rázu, místo toho ohromila skutečnost, jak málo ta věc připomíná humra.

Vzrušeně mezi sebou klábosili o tom, že nemá klepeta, o jeho tuhých neohebných zádech a především pak o tom, že se jim zdá, že ta věc zažívá nesmírné potíže, pokouší-li se zůstat na zemi. Začali vzrušeně poskakovat na písku, aby tomu hloupému nehumrovi ukázali, že stát na zemi je pro ně tou nejjednodušší věcí na světě. Jenže brzy pro ně tento druh zábavy začal ztrácet na půvabu. Koneckonců, poněvadž jim bylo dokonalé jasné, že ta věc není humr, a poněvadž jejich svět byl pozhánán hojností věcí, které humr byly (dobrého půltuctu jich teď svižně pochodovalo po pláži jejich směrem), neviděli důvod ztrácet s tou věcí další čas, a tak se rozhodli odebrat se místo toho k pozdní humří svačince.

V též okamžiku se plavidlo náhle zastavilo ve vzduchu, překlátilo se a střemhlav se zřítilo do oceánu, provázeno mohutným gejzírem vodní tříště. Ostrované se s křikem rozutekli mezi stromy. Když se o několik vteřin později celí ustrašení vynořili, jedině, co viděli byl hladce vykreslený kruh na vodní hladině a pár hlučně praskajících velkých bublin.

To je divné, sdělovali si mezi sebou navzájem ústy plnými těch nejlepších humrů, kteří se dali sehnat kdekoli v Západní galaxii, to je už podruhé, co se to tenhle rok stalo.

Plavidlo, které nebylo humr, se potopilo rovnou do hloubky šedesáti metrů, kde zůstalo nehnutě viset, zatímco kolem vířily obrovité masy vod. Vysoko nad ním, tam, kde byla voda magicky jasná, se mihl nádherně zbarvený šál lesklých ryb. Pod ním se rozprostírala hlubina, kam světlo pronikalo jen s obtížemi, přecházela barva vody do temné a divošsky modré.

Do hloubky šedesáti metrů sluneční světlo stále ještě pronikalo. Kolem líně proplul velký mořský savec s hedvábně hladkou kůží, napůl lhostejně si plavidlo prohlédl, jako by tak nějak očekával, že přesně takovou věc najde plavat si jen tak kolem, načež se odrazil vzhůru směrem k mihotavému světlu na hladině.

Plavidlo chvíli dál viselo na místě a provádělo měření, načež kleslo o dalších třicet metrů. V této hloubce už začínala být opravdu tma. Vnitřní světla ve stroji pohasla a během zhruba vteřiny, která uplynula, než náhle vyšlehly paprsky hlavních vnějších reflektorů, pocházelo jedině viditelné světlo z malého, mlhavě osvětleného růžového nápisu, na kterém stálo BÍBLBROXOVA ZÁCHRANNÁ A JINAK OPRAVDU UHOZENÁ KORPORACE.

Kužely světla se přehoupaly dolů, zachytily široký pruh stříbrných ryb, které se v tiché panice stočily panice stočily stranou.

V šeře osvětlené řídicí místnosti, která se táhla v širokém oblouku z tupé přídě plavidla, byly shromážděny čtyři hlavy kolem obrazovky počítače, analyzujícího velmi, velmi slabé přerušované signály, které přicházely z hlubiny na mořském dně.

„To je ono,“ řekl nakonec majitel jedné z hlav.

„Můžeme si tím být zcela jistí?“ otázal se majitel další hlavy.

„Na sto procent,“ odpověděl majitel první hlavy.

„Vy jste si na sto procent jistý, že loď, která leží na dně tohoto oceánu, je loď, o které jste prohlásil, že jste si na sto procent jistý, že nemůže s jistotou sta a jednoho procenta nikdy havarovat?“ opáčil majitel dvou zbývajících hlav.

„Prrr,“ -zvedl dvě ze svých rukou, „já se jen ptám.“

Dva úředníci z Úřadu pro bezpečnost a ujišťování obyvatelstva na to odpověděli velmi chladným pohledem, ale muži s poněkud nadbytečným, či spíše úhledně sudým počtem hlav to jaksi ušlo. Praštil sebou zpátky na pilotní kavelec, otevřel si dvě piva – jedno pro sebe a druhé taky pro sebe – zvedl nohy na palubní desku a řekl okénkem rybě, co zrovna proplouvala kolem: „Čau, kočko.“

„Pane Bíblbroxi...“ spustil ten menší a nejistěji působící úředník tichým hlasem.
„Jo?“ ozval se Zafod, který tůkal překvapivě rychle vypitou plechovkou do jednoho z citlivějších přístrojů. „Jste připraveni k sestupu? Tak jdeme na to.“
„Pane Bíblbroxi, musíme si především ujasnit jednu věc...“
„Tak jo,“ přikývl. „Co třeba pro začátek tohle? Proč mi neřeknete, co je ve skutečnosti na té lodi?“
„Vždyť už jsme vám to řekli,“ odpověděl úředník. „Vedlejší produkty.“
Zafod se ušklíbl a vyměnil si obezřetný pohled sám se sebou.
„Vedlejší produkty,“ opakoval. „Vedlejší produkty čeho?“
„Procesů,“ odpověděl úředník.
„Jakých procesů?“
„Procesů, které jsou naprosto bezpečné.“
„Svatej Zarquone skákavej!“ zavolaly obě Zafodovy hlavy jednohlasně. „Tak bezpečné, že musíte postavit létající pevnost, abyste ty vedlejší produkty mohli odvést k nejbližší černé díře a vyklopit je do ní! Až na to, že se tam nedostane, protože pilot si udělá zajižďku – řekl jsem to správně? – aby sehnal jakéhosi zatraceného humra! Jasně, ten chlapík je opravdu pašák, ale... chci říct, přiznejte si to, bylo to v přímo obludoidnímu okamžiku, a teď tu máme takový šrunc, že je to opravdu průstoličák přibližující se kritické hmotnosti, že je to... je to... je to totální selhání slovní zásoby!“
„Zavří hubu!“ zařvala pravá hlava ne levou, „Plácáš nesmysly!“
aby se uklidnil, pevně sevřel zbylou plechovku s pivem.
„Poslyšte, hoši,“ začal znovu po chvíli klidu a rozvažování. Dva úředníci mlčeli. Konverzace na této úrovni sahala podle jejich soudu nad jejich schopnosti chápání. „Jen chci jen vědět,“ naléhal Zafod, „o co tady ve skutečnosti jde.“
Zabodl prst do přerušovaných signálů proudících v podobě dat po obrazovce počítače.. Nic mu neřikaly, ale ani v nejmenším se mu nelíbily už od pohledu. Blikaly tam a vrtěly se a byla v nich spousta čísel a podobných nechutných věcí.
„Ono se to rozbilo, je to tak?“ vykřikl. „Lod’ je plná epsilonových aoristových článků nebo nějakého jiného sajrajtu, co usmaží celý tenhle vesmírný sektor na zilióny let dozadu, a ono to uniká. Je to tak? Je tohle to, co nás čeká tam dole? Vydju z toho vraku s ještě větším počtem hlav, než už mám?“
„V žádném případě není možné, aby to byl vrak, pane Bíblbroxi,“ namítl jeden z úředníků. „Ujist’te vás, že tahle loď byl zkonstruována naprosto bezpečně. Je zcela vyloučeno, aby byla poškozená.“
„Proč ji v tom případě vůbec hledáme?“
„My rádi pátráme po věcech, které jsou dokonale bezpečné.“
„Žjóva!“
„Pane Bíblbroxi,“ řekl úředník trpělivě, „směl bych vám připomenout, že máte teď důležitou práci?“
„Jo, možná mě ale přešla chuť se do ní pustit. Myslíte si snad, že jsem bez jakýchkoli morálních tentononc, jak se tomu říká, těch morálních věcí?“
„Skrupulí?“
„Skrupulí, děkuji vám, ať je to cokoli. Tak co?“
Dva úředníci tam nerušeně stáli a čekali. Tiše si odkašlali, aby si ukrátili dlouhou chvíli.
Zafod si povzdechl povzdechem typu kam-se-to-ten-svět-fíť; zprostil sám sebe pocitu viny a otočil se ve svém sedadle.
„Lodi!“ zvolal.
„Jo?“ ozvala se loď poslušně.
„Dělej to, co dělám já.“
Loď se nad tím na pár milisekund zamyslela a pak, po překontrolování všech pečeti na svých tlaku vystavených přepážkách, začala v mlhavém jasu svých světél pomalu a neúprosně klesat do těch nejhlubších hlubin.

Sto padesát metrů.

Tři sta.

Šest set metrů.

Tady, v tlaku takřka sedmdesáti atmosfér, v mrazivých hlubinách, kam nedosáhne jediný paprsek světla, ukrývá příroda ty nejdivočejší výplody svých nejbizarnějších fantasmagorií. Do kuželů vybělujícího světla prudce vystřelovaly téměř půlmetrové noční můry, otvíraly zubaté tlamy a mizely zpátky v černi.

Sedm set šedesát metrů.

Kolem kalných okrajů světla z lodních reflektorů se míhali provinilá tajemství hlubin s očima na dlouhých stopkách.

Na obrazovkách počítačů se stále zřetelněji rýsovala a rozjasňovala topografie pozvolna se přibližujícího mořského dna, dokud z něj nešel oddělit tvar, který se zřetelně lišil od svého okolí. Bylo to jako velká, šikmo nakloněná válcovitá pevnost, která se uprostřed prudce rozšiřovala, aby mohla pojmout těžké ultrapláty, do kterých byly zapouzdřeny kriticky důležité zásobníky, a u kterých jejich stavitelé předpokládali, že učiní loď tou nejbezpečnější a nejnerozbitnější lodí, jež kdy byla postavena. Ještě před vypuštěním do vesmíru do fyzické struktury této části bušili, praskali, stříleli a vystavovali ji každému možnému napadení, o kterém konstruktéři věděli, že je vydrží, aby mohli předvést, že vydrží.

Napjaté ticho v kabině bylo stále příškrčenější, poněvadž jednotlivým členům začalo docházet, že to byla právě tato část lodí, co se pozoruhodně úhledně rozštíplu vedví.

„Ve skutečnosti je to dokonale bezpečné,“ ujistil Zafoda jeden z úředníků. „Je to postavené tak, že i kdyby se loď rozlomila, je nemožné aby byly jakkoli narušeny skladovací zásobníky.“

Tisíc sto šedesát šest metrů.

Z otevřeného palubního jícnu záchranného plavidla pomalu vykročily vysoce tlakovzdorné inteligentní skafandry a jaly se brouzdat skrze clonu světél k monstróznímu tvaru, jehož obrys temně vystupoval z mořské noci. Pohybovaly se s podivnou neohrabanou grácií, takřka beztížně, třebaže byly zatíženy celým oceánem vod.

Zafod měl pravou hlavu vyvrácenou vzhůru a zíral do nitra černých nezměrností nad sebou. Jeho mysl na okamžik tiše rozeřvala. Pohlédl na svou levou stranu a ulevilo se mu, když uviděl, že jeho druhá hlava je bez jakýchkoli starostí pohroužena do sledování Krobiánského ultra-kriketového zápasu vysílaného na videozařízení v přílbě. Kousek za ním po jeho levici kráčeli dva úředníci z Úřadu pro bezpečnost a ujišťování obyvatelstva, a o kousek před ním po pravici si vykračoval prázdný skafandr, který nesl jejich nástroje a testoval jejich cestu.

Přišli až k obrovské trhlíně v rozbité, převrácené vesmírné lodi Nejnezničitelnější Bungr a nasměrovaly svítlny do jejího nitra. Mezi dorvanými a pokroucenými přepážkami o síle šedesáti centimetrů se rýsovaly znetvořené přístroje. Teď si tam žila rodinka velkých průhledných úhořů a zdálo se, že se jim docela líbí. Prázdný skafandr kráčel před nimi podél gigantického, temného trupu a zkoušel vzduchové uzávěry přetlakových komor. Třetí, které zkusil, po chvilce odolávání otevřel. Vtěsnali se dovnitř a čekali několik dlouhých minut, zatímco čerpací zařízení se potýkali se strašlivým tlakem, který vyvíjel oceán, a nahrazovaly ho stejně strašlivým tlakem vzduchu a inertních plynů. Konečně se vnitřní dveře otevřely a umožnily jim vstup do temného nitra vesmírného korábu Nejnezničitelnější Bungr. Museli projít několika dalšími vysoce bezpečnostními titanovými dveřmi, z nichž každé úředníci otevřeli sadou qarkových klíčů. Brzy se nacházeli tak hluboko mezi silnými bezpečnostními poli, že vysílání ultra-kriketového zápasu začalo slábnout a Zafodovi nezbylo než si to přepnout na jednu z rockových videostanicí, poněvadž neexistovalo místo, kam by jejich signál nedosáhl.

Před nimi se otevřely poslední dveře a Zafod s úředníky a skafandrem vešlo do rozměrného a truchlivého prostoru, který nejvíc připomínal hrobku. Zafod namířil paprsek svítlny na protější zed'. Světlo dopadlo na ječící tvář s vytřeštěnými očima. Zafod zařval ve zmenšené kvintě, upustil svítlnu a ztěžka si dosedl na podlahu či spíše na tělo, které tam leželo ničím nerušeno zhruba šest měsíců, a které teď reagovalo na skutečnost, že si na ně někdo sedl, tím, že se rozletělo na kusy. Zafod si v duchu chvíli lámal hlavu, jak by se měl v takové situaci zachovat, a po krátké, leč hektické vnitřní debatě sám se sebou usoudil, že tou nejsprávnější věcí bude utratit vědomí.

Když o pár okamžiků přišel k sobě, předstíral, že neví, kdo je, kde je nebo jak se tam dostal, ale nepodařilo se mu to zahrát dost přesvědčivě. Pak tedy předstíral, že se mu paměť náhle vrátila s takovým spěchem, že jej doprovodný šok znovu připravil o vědomí, ale bohužel mu nedobrovolně pomohl na nohy prázdný skafandr – který se mu začínal velice vážně protivit – a přinucen chtěl nechtěl se konečně porozhlédnout se po okolí.

Bylo matně, nesouvisle osvětlené a nepříjemné v mnoha ohledech, z nichž tím nejzřetelnějším bylo barevné uspořádání části rozprsklého těla navigačního důstojníka nebohé ztroskotané lodi na podlaze, zdech, stropě a především pak na dolní polovině jeho, Zafodova, skafandru. Důsledek exploze zmíněné mrtvolky byl tak strašlivě nechutný, že na něj už nebudeme poukazovat – snad s výjimkou toho, že se Zafod uvnitř svého skafandru pozvracel, načež si ho ze sebe sundal a vyměnil po patřičných úpravách nastavení přístrojů v přílbě, s tím prázdným. Bohužel však odporný puch smrdutého vzduchu v lodi, následovaný pohledem na jeho vlastní oblek nenuceně si chodící kolem obalný tlejícími vnitřnostmi, stačil k tomu, aby jej přiměl pozvracet si i druhý skafandr, což byl problém se kterým se on a skafandr budou muset naučit žít.

To je všechno. Už žádné ošklivosti.

Alespoň už ne tyhle konkrétní ošklivost.

Majitel vřetěticího obličej se teď malilinko uklidnil a nesouvisle bublal ve velké nádrži se žlutou tekutinou – nouzovém suspenzním tanku.

Bylo to šílené,“ blekotal, „naprosto šílené! Já mu to říkal, že si vždycky můžeme zkusit ulovit humra, a poletíme zpátky, jenže on tím byl jako posedlý! Posedlý! Copak se vůbec může někdo chovat tak bláznivě kvůli humrovi? Protože já se tak rozhodně nechovám. Na to, aby se dal jíst, je celý gumovitý a piplačkový, a abych řekl pravdu, taky mně moc nechutná. Rozhodně dávám přednost hřebenatkám, a taky jsem mu to řekl. Ach, Zarquone, že jsem mu to ale nandal!“

Zafod zíral na neobvyklé zjevení vznášející se ve své nádrži. Bylo připojené na spoustu hadic, které ho udržovaly při životě, a jeho hlas vybublávající z reproduktorů se strašidelně rozléhal po lodi a vracel se k nim v podobě děsivých ozvěn z hlubin vzdálených chodeb.

„Právě tady jsem se dopustil omylu,“ zařval šílenec z nádrže. „Ve skutečnosti jsem řekl, že dávám přednost hřebenatkám, a on namítl, že je to proto, že jsem ještě neochutnal opravdového humra připraveného tak, jak to dělají tam, odkud pocházeli jeho předkové, což bylo na téhle planetě, a prý mi to dokáže. Řekl, že to není žádný problém, prý ten humr stojí za celou extra cestu, natožpak za malou odbočku, které bude zapotřebí k tomu, abychom se sem dostali, a dušoval se, že prý si dokáže s lodí hravě poradit při přeletu atmosférou, jenže to bylo šílenství, holé šílenství!“ zařval a odmlčel se, divoce kouleje očima, jako by to slovo zazvonilo na nějaký obrovitý zvonec v jeho lebce. „Lod' se mu vymkla zpod kontroly, hned jak jsme tam vletěli! Nemohl jsem uvěřit, co to děláme, a to jen proto, aby mi dokázal jakýsi nesmysl kvůli humrovi, který je ve skutečnosti jako jídlo tolik přeceňovaný. Je mi líto, že tady pořád mluvím o humrech, hned toho nechám, ale během uplynulých měsíců co jsem tady v téhle nádrži, jsem na ně musel myslet tak často. Dokážete si vůbec představit, jaké to je být celé měsíce zavřený v jedné lodi s pořád stejnými chlápky a jíst odpornou šlichtu, a ještě k tomu jediné, o čem s vámi váš kolega mluví jsou humři, a pak strávíte šest měsíců v nádrži s břečkou a musíte o tom zas a znovu pořád přemýšlet. Slibuji, že se pokusím zavřít hubu a nemít už o humrech, opravdu se vynasnažím. Humři, humři, humři – dost! Myslím, že jsem jediný, kdo to přežil. Jsem jediný, komu se podařilo vlézt do pohotovostního tanku, ještě než jsme havarovali. Vyslal jsem nouzový signál a pak jsme narazili. Je to katastrofa,

vidíte? Naprostá katastrofa, a to všechno jen proto, že jeden chlápek měl rád humry. Dávají vám moje řeči vůbec smysl? Věřte mi, po těch všech měsících je pro mě obtížné mluvit srozumitelně.“

Hleděl na ně s prosebným výrazem ve tváři a zdálo se, že jeho mysl se začala pomalu houpavě snášet na zem jako padající list. Zamrkal a vykulil na ně oči, jako opice dívající se na divnou rybu. Pak zaškrábal svrastělými prsty na skleněnou stěnu nádrže. Z úst a z nosu se mu vyvalily husté chuchvalce droboučkých žlutých bublin, krátce se zachytily v kartáči jeho vlasů a začaly pomalu stoupat vzhůru.

„Och, Zarquone, Och, nebesa,“ zamumlal pateticky sám k sobě. „Konečně mě našli. Jsem zachráněn...“

„Ano,“ přitakal jeden z úředníků briskně, „konečně jsme vás našli. Alespoň že tak.“ Zamířil k počítačové konzole uprostřed komory a začal rychle pátrat v hlavních monitorovacích okruzích po hlášených škodách.

„Zásobníky na aoristové články jsou nedotčené,“ řekl s uspokojení.

„U lejna svatého dinga,“ vyštěkl Zafod, „takže na palubě přece jen jsou aoristové články.“

Aoristové články se používaly v nyní již šťastně zavržené formě energetické produkce. Když hon na nové zdroje energie nabral v jistém okamžiku zběsilé obrátky, jeden chytrý mladý chlapík si uvědomil, že jediným místem, které nikdy nevyčerpalo všechny své dostupné zdroje energie, je – minulosti. A v náhlém návalu krve do hlavy, které mají taková prozření tendenci vyvolávat, přišel ještě též noci na způsob těžby, a během roku už byla vysávána energie z velkých kusů minulosti, které byly bezcitně odhazovány. Ti, kdo tvrdili, že minulost by měla být ponechána nedotčená, byli obviňováni z toho, že si hoví v extrémně drahé formě sentimentality. Minulost poskytovala velmi levný, hojný a čistý zdroj energie, a vždycky mohlo existovat několik Rezervací národní minulosti zřízených k tomu, kdyby někdo chtěl platit za jejich údržbu, a co se týkalo tvrzení, že vysávání minulosti ochuzuje přítomnost, nu, možná tomu tak v nepatrném měřítku bylo, ale důsledky byly zanedbatelné. Satčilo, když si člověk dokázal udržet smysl pro proporce.

Teprve když přišli na to, že ve skutečnosti je ochuzována rovněž jejich přítomnost, a že důvodem je to, že ti sobečtí zlodějšťi zmetci z budoucnosti dělali totéž své minulosti, uvědomili si všichni, že všechny aoristové články do jednoho a strašlivé tajemství jejich výroby musí být neprodleně a jednou provždy zničeny. tvrdili, že je to pro spásu jejich praprarodičů a pravníků, ale ve skutečnosti měli na mysli dobro vnuků svých prarodičů a prarodičů svých vnuků.

Úředník z Úřadu pro bezpečnost a ujišťování obyvatelstva nad tím pokrčil rameny. „Jsou tady zcela v bezpečí,“ ujistil ho. Pohlédl na Zafoda a jednou řekl s netypickou upřímností: „Na palubě je ale něco mnohem horšího než aoristový články. Alespoň,“ dodal poklepávaje na jednu z obrazovek, „doufám, že je to na palubě.“

Druhý úředník se k němu ostře vrhl. „Co to tady k čertu vykládáš?“ okřikl ho.

Ten první opět pokrčil rameny. „Na tom přeci nesejde,“ řekl. „Ať si blábolí, co chce. Stejně mu to nikdo neuvěří. Proto jsme se rozhodli, že raději vezmeme jeho, než bychom podnikli něco oficiálního, ne snad? Čím divočejší příběh bude vyprávět, tím víc bude znít, jako by to byl hipisácký dobrodruh, co si nenapravitelně vymýšlí. I kdyby prozradil, co jsme mu řekli, budou ho považovat za paranoika.“ Mile se usmál na Zafoda, který se kroutil ve svém skafandru plném zvratků. „Můžete jít s námi,“ prohodil, „pokud si přejete.“

„Vidíte?“ řekl úředník zaneprázdněný prohlížením ultra-titanových vnějších pečeti zásobníku na aoristové články.

„Dokonale zabezpečené, dokonale bezpečné.“

Stejnou věc řekl, když procházeli mezi zásobníky obsahujícími chemické zbraně tak silné, že jedna čajová lžička by mohla fatálně zamořit celou planetu.

Stejnou věc řekl, když procházeli mezi zásobníky obsahujícími zeta-aktivní sloučeniny tak silné, že jedna čajová lžička by mohla vyhodit do vzduchu celou planetu.

Stejnou věc řekl, když procházeli mezi zásobníky obsahujícími theta-aktivní sloučeniny tak silné, že jedna čajová lžička by dokázala dočista vymazat celou planetu.

„Jsem rád, že nejsem planeta,“ zamumlal Zafod.

„Nemáte se čeho obávat,“ ujistil ho úředník z Úřadu pro bezpečnost a ujišťování obyvatelstva. „Planety jsou naprosto bezpečné. Za předpokladu,“ dodal – a odmlčel se. Blížili se k zásobníku nejbližší k místu, kde byla vesmírná loď Nejnezničitelnější Bunkr zničena. Chodba tam byla pokroucená a zdeformovaná a podlaha byla místy vlhká a plná lepkavých skvrn.

„Ehm, ehm,“ říkal, „emm, strašně mockrát emm“

„Co je v tomhle zásobníku?“ dožadoval se Zafod.

„Vedlejší produkty,“ odpověděl úředník a začal si opět odkašlávat.

„Vedlejší produkty...“ naléhal Zafod „čeho?“

Žádný z úředníků mu neodpověděl. Místo toho velice pečlivě prozkoumávali dveře zásobníku, dokud nepřišli na to, že jeho pečete byly ukrouceny silami, které zdeformovaly celou chodbu. Jeden z nich se zlehka dotkl dveří. Zhouply se pod jeho dotekem a otevřely se dokořán. Uvnitř byla tma, jen kdesi hluboko v jeho nitru slabě blikal pár matných žlutavých světýlek.

„Čeho?“ zasyčel Zafod.

Vedoucí úředník se otočil ke svému kolegovi.

„Někde tu je uniková kapsle,“ řekl, „kterou měla posádka použít k opuštění lodi před jejím vystřelení do černé díry. Myslím, že by bylo záhodno přesvědčit se, jestli tu pořád ještě je.“ Druhý úředník přikývl a beze slova zmizel.

První úředník tiše pokynul Zafodovi, aby vešel dovnitř. Mdlá žlutavá světýlka svítila zhruba šest metrů od nich.

„Důvodem,“ řekl tiše, „proč jsou všechny ostatní věci v této lodi bezpečné, alespoň podle mého názoru, je skutečnost, že nikdo není takový šílenec, aby je použil. Nikdo. Alespoň by se žádný šílenec nikdy nedostal do jejich blízkosti. Kdokoli tak bláznivý nebo nebezpečný cinká na velice hlasité poplašné zvonky. Lidé jsou možná hloupí, ale

nejdou zas tak hloupý.“

„Vedlejší produkty,“ zasyčel Zafod znovu – musel syčet, pokud nechtěl, aby bylo slyšet, jak se mu třese hlas – „čeho?“

„Ehm, umělých lidí“

„Čeho?“

„Firmě Sirius Cybernetics byl udělen obrovský výzkumný grant, aby navrhla a vyrobila syntetické bytosti, které by bylo možno ovládat. Výsledky byly neustále katastrofální. Všichni ti ‘lidé’ a ‘bytosti’ jsou směsicí charakterových vlastností, které by nikdy nemohly koexistovat u přirozeně se vyskytujících životních forem. Většina z nich byli jen prostě jen ubohé patetické nedodělky, ale někteří byli velmi, velmi nebezpeční. Nebezpeční proto, že nerozčíňovali varovné zvonky v hlavách ostatních lidí. Dokázali procházet jednotlivými situacemi takovým způsobem, jakým procházejí duchové skrze zdi, protože nikdo nikdy nepozoroval hrozící nebezpečí.

Nejnebezpečnější ze všech byli tři naprosto identičtí jedinci – byli zavřeni sem do tohoto zásobníku, aby byli vystřeleni s touto lodí, do černé díry a pryč z našeho vesmíru. Nejsou zlí, ve skutečnosti jsou docela prostoduší a okouzliví. Jenže jsou to ti nejnebezpečnější tvorové, kteří kdy žili, protože pro ně neexistuje nic zakázaného, co by neudělali...“

Zafod pohlédl na dvě kalná žlutavá světla. Jak jeho oči pomalu přivykaly šeru, uviděl, že ta dvě světla rámuji třetí prostor, kde bylo cosi rozbitého. Na podlaze kolem se leskly mokré, lepkavé skvrny.

Zafod a úředník pomalu kráčeli k světlům. V tom okamžiku se do sluchátek v přilbách zapraskala čtyři slova od druhého úředníka.

„Úniková kapsle je pryč,“ řekl stroze.

„Najdi ji,“ štěkl Zafodův společník. „Zjisti, kam přesně zmizela.“

Zafod přistoupil ke dvěma zbývajícím nádržím. Rychlým pohledem zjistil, že každá z nich obsahuje identické vznášející se tělo. Prohlédl si jedno z nich podrobněji. Tělo patřilo postaršímu muži a vznášelo se v husté žlutavé tekutině. Muž vyhlížel laskavě, po celé tváři měl spoustu příjemných vrásek od smíchu. Vlasy měl na člověka jeho věku nepřirozeně husté a tmavé a pravá končetina se mu neustále komíhala dopředu a dozadu, a nahoru a dolů, jako by si potřásl rukama s nekonečným zástupem neviditelných duchů. Bodře se usmál, zabublal a zaklokotal jako napůl spící miminko, a příležitostně jako by se celé jeho tělo velice mírně zachvělo sotva znatelným otřesem smíchu, jako by právě pověděl sám sobě vtip, který nikdy předtím neslyšel, nebo si ho řádně nepamatoval. Vypadalo to, jako by tato mávající, usmívající se, bublající bytost, s malými žlutými bublinkami seřazenými na rtech, obývala vzdálený svět jednoduchých snů.

Ze sluchátka v Zafodově přilbě se náhle ozvala další strohá zpráva. Planeta, ke které mířila úniková kapsle, již byl identifikována. Byl to galaktický sektor ZZ9 plurálu Z alfa.

Zafod našel malý reproduktor vedle nádrže zapnul jej. Muž ve žluté tekutině si něžně bublal cosi o zářivém městě na kopci.

Slyšel také úředníka z Úřadu pro bezpečnost a ujišťování obyvatelstva, jak vydává instrukce v tom smyslu, že chybějící úniková kapsle obsahuje nějakého ‘Reagana’ a že planetu v sektoru ZZ9 plurálu Z alfa je nutno ‘dokonale zabezpečit’.